

Μαθητεία

/ [Γνώμες](#)



Στὴν ζωὴ μας ὅλοι πρέπει νὰ αἰσθανόμαστε μαθητές, ὅση γνώση κι ἂν ἔχουμε καὶ ὅσο καὶ ἂν κατέχουμε καθηγητικές θέσεις. Ὅφείλουμε νὰ ἀκολουθοῦμε τὰ λόγια τῆς Γραφῆς: «Μὴ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γάρ ἐστὶν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. κγ' 10).

- **Δρ. Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας**
Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ἡ ἐπιδίωξη τῆς μαθητείας μας δίπλα σὲ ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, σὲ ἀγωνιστὲς τῆς ζωῆς, σὲ ἁγίους ἀσκητές, σὲ ἐκκλησιαστικοὺς ἄνδρες μὲ ἡγετικές ἱκανότητες, σὲ ἀσθενεῖς καὶ ἀνήμπορους, σὲ πολὺπειρους ἀθλητὲς τοῦ καθημερινοῦ στίβου, σὲ πνευματικοὺς ἀδελφοὺς μὲ ἔντονες ὕλικές δυσχέρειες καὶ διαρκεῖς πνευματικὲς πτώσεις, μᾶς κάνουν νὰ λησμονοῦμε τὰ προσωπικὰ ἢ οἰκογενειακά μας προβλήματα καὶ νὰ ξυπνοῦμε ἀπὸ τὸ λήθαργο τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ ἐγωκεντρικοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ ἐπιδίωξη τῆς μαθητείας κρίνεται ἐπιβεβλημένη, γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο καὶ προκοπὴ μας καθὼς καὶ γιὰ τὴν αὕξηση τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ὁλοκληρώσεως σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ τῆς προσωπικότητάς μας.

Κάθε φορὰ ποὺ βρίσκομαι στὴν πολὺπαθη μεγαλόνησό μας, τὴν εὐλογημένη μας Κύπρο, προσπαθῶ νὰ μαθητεύω στὴν ἀγάπη, στὴν προσφορά, στὴν ψυχικὴ κένωση

στην ύπηρεσία τῶν ἄλλων, στην ὑπομονή καὶ στην ὑποποιοὺ ταπείνωση ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἡ ἐπίσκεψή μου στοὺς ἀναγκεμένους ἀνθρώπους ποὺ σηκώνουν ἀγόγγυστα τὸν σταυρό τους ὅχι μόνο μὲ ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ μὲ δυναμώνει στὴν ἀσθενική μου ἀντιμετώπιση τῶν καθημερινῶν προβλημάτων. Ἡ μαθητεία μου κοντὰ τους μὲ διδάσκει ὅτι ἡ προσφορά μας στὸν πλησίον μὲ προθυμία καὶ ἀγάπη δὲν περιορίζεται μόνο σὲ ὑλικά ἀγαθὰ ἢ σὲ λόγια παρηγοριᾶς, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἐκχύλισμα ἀγαπητικῆς καρδιᾶς.

Ἡ μαθητεία μου κοντὰ στὰ ἀνιάτα ἀδέλφια μας, στοὺς νέους ποὺ ὑπομένουν πάνω του τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἢ τὸ ἀναπηρικὸ καροτσάκι, ἀποτελεῖ σεμινάριο μεταπτυχιακῶν σπουδῶν, ὅπου ὁ χορηγούμενος τίτλος εἶναι τίτλος ἀνεξίτηλος ἐγκαταλείψεως κάθε κοσμικῆς φροντίδας καὶ μέριμνας καὶ ἐπιζητήσεως τῆς οὐράνιας ἀγαλλιάσεως, ἀφοῦ σφραγίζεται μὲ τὸ μελάνι τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ «Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης» (Ἐκκλησ. ιβ´ 8).

Μιὰ ἐπίσκεψη στοῦ Αὐγόρου καὶ μιὰ στὴν Λεμεσό ἀρκοῦν, γιὰ νὰ νιώσεις ὅτι ἡ γνώση τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως ὁδηγεῖ στὴν ἀτελεύτητη χαρὰ καὶ ἀσίγητη δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ὅ,τι μᾶς χαρίζει πλουσιοπάροχα, καὶ τὸ ὁποῖο διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας, ἀφοῦ δὲν βλέπουμε τὸ τί ἔχουμε, ἀλλὰ τὸ τί μᾶς λείπει καὶ δὲν σκεπτόμαστε τὴν εὐτυχία τοῦ σήμερα, ἀλλὰ ζοῦμε μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ ἄφρονος πλουσίου, γιὰ ἀπόκτηση περισσοτέρων ἀγαθῶν μὴ ἀκούοντες τὴ φωνὴ τοῦ δίκαιου Κριτῆ: «Ἄφρον, ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίني ἔσται;» (Λουκ. ιβ´ 20).

Κοντὰ στὸ χαριτωμένο καὶ ἐξαῦλωμένο ἀπὸ τὸν πόνο Φίλιππο στοῦ Αὐγόρου, ποὺ δίνει αἷμα γιὰ νὰ λάβει πνεῦμα, μαθητεύουμε στὴν ὑπομονή, τὴν ἀρετὴ ποὺ γεννᾷ ἀνύψωση, σὲ σφαῖρες πνευματικῆς τελειότητος. Εὐχαρις, ὁ γιὰ περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνια ἀνάπηρος στὸ σῶμα Φίλιππος, ἔχει πάντοτε ἓνα λόγο πνευματικῆς οἰκοδομῆς νὰ ἀπευθύνει στοὺς ἐπισκέπτες του. Βλέπει τὴν ζωὴ μὲ τὶς μεταφυσικὲς της προεκτάσεις καὶ μᾶς μεταδίδει τὸ μήνυμα τῆς αἰωνιότητος, τοὺς καρποὺς τῆς ὁποίας μὲ πνευματικὸ τρόπο γεύεται ἀπὸ τώρα, αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριός μας τοῦ δίνει, γιὰ ἀναπλήρωση τῆς στερήσεως τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων τῶν νέων καὶ τῶν πιὸ ὥριμων ἀνδρῶν τῆς ἡλικίας του. Ὁ Φίλιππος ἀντιμετωπίζει μὲ ἰώβεια ὑπομονὴ τοὺς καθημερινούς του πόνους καὶ ὅχι μόνο δὲν ζωγραφίζεται θλίψη στὸ ὄμορφο πρόσωπό του, ἀλλὰ χαρὰ, ποὺ ἐκπηγάζει ἀπὸ τὸν καλλιεργημένο ψυχικὸ του κόσμος, τὸ σύμφωνο μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Εὐχάριστοι γίνεσθε» (Κολ. γ´ 15), τοὺς λόγους ποὺ τοῦ ψιθυρίζουν ὅτι πρέπει νὰ κρύβει τὶς θλίψεις του στὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδιᾶς του, γιὰ νὰ μὴ στεναχωρέσει κανένα ἀπὸ τοὺς γύρω του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὠφέλεια τῆς ἐπικοινωνίας μου μαζί του δίνω ἐξετάσεις κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἐπισκέπτομαι, ἐξετάσεις ὅχι πανελλήνιες, ἀλλὰ

παγκόσμιες, για τὴν λήψη τοῦ ποθεινοῦ τίτλου τοῦ «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. κε΄ 21).

Ἡ μεγαλύτερη ἔκπληξή μου ἀπὸ τὴν μαθητεία μου στὸν Φίλιππο ἦταν ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκε μαζί μου καὶ ἕνας κύριος μὲ πολλὰ οἰκονομικὰ προβλήματα, ποὺ ἐπιβεβαίωνε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας: «Ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν» (Ματθ. στ΄ 21). Αὐτὸς συνεπαρμένος ἀπὸ τὰ προβλήματά του δὲν ἔσκυψε καθόλου στὰ χρόνια προβλήματα τοῦ Φίλιππου, οὔτε τοῦ ἀπηύθυνε λόγο παρηγοριᾶς, λόγο χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀλλὰ ἐπέμενε νὰ τοῦ ἐξιστορεῖ τὶς προσωπικὲς του δυσκολίες. Τότε ὁ Φίλιππος μὲ θεία ἔμπνευση καὶ γιὰ μαθητεία μας τοῦ εἶπε: «Ἀδελφέ μου ἀλλάζουμε, νὰ ἔλθω ἐγὼ στὴν θέση σου καὶ νὰ ἔλθεις ἐσὺ στὸ ἀναπηρικὸ καροτσάκι μου;» Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ παιδαγωγικὴ ἀπάντηση ὅχι μόνο στὸν φίλαυτο κύριο, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους μας, ποὺ δὲν θέλουμε νὰ ξεπερνοῦμε τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ παραμένουμε ἐγκλωβισμένοι στὶς ἀδυναμίες μας.

Ἄλλη ἀξιόλογη μαθητεία μου γίνεται στὸ γειτονικὸ σπίτι τοῦ Γιωργάκη στοῦ Αὐγόρου, στὸ σπίτι τῆς χαρᾶς, ἐκεῖ ὅπου βασιλεύουν τὰ χαρούμενα πρόσωπα ὅλης τῆς οἰκογενείας του, τῆς οἰκογένειας ποὺ καμιὰ θλίψη δὲν ἀποτυπώνεται στὶς κενωτικὲς ἀπὸ ἀγάπη καρδιές της, τῆς οἰκογένειας τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας, ποὺ δὲν γνωρίζει κόπους, ἀλλὰ μόνο ὑπηρετικὴ προσφορὰ στὸ μικρὸ Γιωργάκη, ποὺ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα σὲ ἡλικία πέντε χρόνων τὸν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Σήμερα ὁ Γιωργάκης, στὰ τριάντα του περίπου χρόνια δέχεται τὴν θαλπωρὴ τῶν γονέων του, τῆς Ἀνδρούλας καὶ τοῦ Παναγιώτη, τοῦ ἀδελφοῦ του, τῆς ἀδελφῆς του, τῆς γιαγιᾶς καὶ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν τῆς Ἀνδρούλας καθὼς καὶ ὅλου τοῦ εὐλογημένου σμήνους τῶν οἰκογενῶν τους, ποὺ σὰν μέλισσες τρέχουν νὰ ἀποθέσουν τὸ νέκταρ τῆς ἀγάπης τους στὴν κυψέλη τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ Γιωργάκη. Χρόνια ὀλόκληρα τώρα ὁ ἀγώνας τους παραμένει ὁ ἴδιος νύχτα καὶ ἡμέρα. Καὶ ὅμως κανεὶς μας ποτὲ δὲν τοὺς εἶδε στεναχωρημένους ἢ κουρασμένους. Τὸ ἱερό τους καθῆκον κάνει καὶ τὸ μικρὸ Γιωργάκη νὰ εἶναι πάντοτε χαρούμενος καὶ νὰ παιδαγωγεῖ τοὺς ἐπισκέπτες του μὲ τὴ γλυκύτητα ποὺ ἐκπέμπει τὸ προσωπάκι του καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ποὺ κατοικεῖ μέσα του καὶ τὸν ὁποῖο βλέπει πολλές φορὲς νὰ λαμπυρίζουν τὰ μάτια του, ὅπως ὁ ἴδιος διηγεῖται στοὺς δικούς του ἀνθρώπους. Ὁ ὀσιώτατος Γέροντας Γαβριήλ, πνευματικὸς τῆς οἰκογενείας, παρομοίαζε τὸν Γιωργάκη μὲ τὸν πολικὸ ἀστέρα γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιστρέφονται κατὰ παράδοξο τρόπο τὰ ἄλλα ἀστέρια τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Γιωργάκης γιὰ τὴν οἰκογένειά του ἀποτελεῖ σημεῖο ἀναφορᾶς, ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς πνευματικῆς στηρίξεως καὶ ἐνώσεως ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Γιωργάκης μὲ τὴν ἀναπηρία του θὰ ὁδηγήσει ὅλους τοὺς δικούς του στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ ὅλους ἐμᾶς στὴν ἀπόκτηση τοῦ μεταπτυχιακοῦ τίτλου τῆς ὁμαδικῆς προσφορᾶς καὶ τῆς

χαρᾶς ποὺ αὐτὴ δίνει στὸν καθένα μας.

Τελευταία ἀφήνω νὰ περιγράψω, ἀλλὰ ὄχι μικρότερης σημασίας, τὴν μαθητεία μου στὸν νέο ἀποδημήσαντα γιὰ τὸν οὐρανὸ ὑπέροχο μουσικοσυνθέτη Στέλιο Πισσῆ. Στὸν παράλυτο αὐτὸ τῆς Λεμεσοῦ μὲ τὶς περγαμηνὲς τῆς μουσικῆς τελειότητος, τῆς μουσικῆς ποὺ συγκινεῖ τὶς καρδιὲς καὶ τὶς εἰσάγει ὄχι σὲ μέγαρα μουσικῆς, ἀλλὰ σὲ συμφωνίες Ἀγγέλων, ἀφοῦ οἱ νότες τοῦ εἶναι ἀγγελογραμμένες καὶ εὐφραίνουν κάθε ψυχὴ Χριστιανοῦ κουρασμένη καὶ καταπονουμένη. Σαράντα χρόνια ἀναπηρίας, δεκαπέντε σὲ καροτσάκι καὶ εἰκοσιπέντε στὸ κρεβάτι, ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν πέντε ἐτῶν, ὁ Στέλιος μέχρι προχθὲς ἀνέπνεε μὲ τὴν βοήθεια ἀναπνευστήρα καὶ μποροῦσε μόνο νὰ κινήσει τὸ ἓνα δάκτυλο τοῦ χεριοῦ του. Καὶ ὅμως ὄχι μόνο ἀγωνιζόταν, ἀλλὰ μᾶς χάριζε μοναδικὲς μουσικὲς δημιουργίες, ποὺ τέρπουν καὶ εὐφραίνουν. Μὴ μοῦ πεῖτε ὅτι χωρὶς θεϊκὴ παρέμβαση θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ ὁ Στέλιος ὅλα αὐτὰ τὰ μουσικὰ ἀριστουργήματα; «Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς Κύριος» (Ψαλμ. ζ´ 10) κινοῦσε τὸ χεράκι του στὸ μουσικὸ ντύσιμο πολλῶν ποιημάτων μὲ μοναδικὴ δεξιότητι καὶ καλλιτεχνικὴ ὠριμότητα. Ἀπολαύσαμε μουσικά του ἀποσπάσματα καὶ πραγματικὰ δακρύσαμε ὅταν ἀκούσαμε τὶς πρῶτες στροφές ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ θαύματος τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τὸ ὁποῖο ἐπένδυσε μὲ οὐράνια ἔμπνευση καὶ τὸ τραγούδησε μὲ τὴν ἀγγελικὴ φωνὴ τῆς ἡ δεκάχρονης τότε ἀδελφότητός του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ φαινόμενο καὶ αὐτὴ θεϊκῆς δωρεᾶς καὶ ταλάντου.

Ἡ μαθητεία μου στὴν Κύπρο δὲν τελειώνει, ἀφοῦ δὲν ἔχουν «ποτὲ τελειωμὸ τὰ πάθια κι’ οἱ καημοὶ τοῦ κόσμου», ὅπως γράφει ὁ ἅγιος τῶν γραμμάτων μας, Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, καὶ τὸ πτυχίο δὲν πρόκειται νὰ τὸ παραλάβω, ὅπως κανεὶς δὲν τὸ παραλαμβάνει, στὴν γῆ, ἀλλὰ στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸν Πρύτανη κάθε δωρεᾶς, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ.

Γιὰ τὴν μεταδημότευση τοῦ Στέλιου μας στὴν γειτονιὰ τῶν ἀγγέλων εἴμαστε βέβαιοι, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Γέροντα Γαβριήλ, ποὺ θὰ τὸν δεχθεῖ καὶ θὰ τὸν παρουσιάσῃ στὸν Κύριο, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξει τὴν πόρτα τῆς ἀτελεύτητης μακαριότητος.

Στὸν Ἄγγελο τῆς Λεμεσοῦ

Σὲ γνώρισα, Στέλιο μου, φέτος
κι ἔνιωσα σὰν μαθητοῦδι μπροστὰ στὸ δάσκαλό του,
σὰν παιδαρέλι μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς ζωῆς.
Οἱ λίγες στιγμὲς δίπλα σου,
δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς ἀγόγγυστης ἀγωνίας σου,

μ' ἔκαναν νὰ μονολογίσω ὅτι ἔχασα τὸ παιχνίδι τῆς ζήσης,
ὅτι ἔχασα τὸ τραῖνο τῆς αἰωνιότητος.
Γιατί, Θεέ μου, εἶπα, νὰ μὴ γνωρίσω ἀπὸ χρόνια
τὸν Ἄγγελό σου, τὸν Ἄγγελό Σου στὴ γῆ ποὺ δείχνει Ἑσένα,
Ἑσένα, ποὺ κρύβεσαι πίσω ἀπὸ τὸν πόνο,
Ἑσένα ποὺ γνωρίζεις νὰ μεταποιεῖς τὴ στέρηση σὲ πλοῦτο,
τὴν ἀδυναμία σὲ δύναμη,
τὴ θλίψη σὲ χαρά,
τὴν ἀρρώστεια σὲ ὑγεία;
Ἐνίωσα τότε τὴ φωνή Σου, νὰ μοῦ λέει,
ὅτι στὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων Ἑσὺ κρύβεσαι
καὶ κατέβασα τὰ μάτια ἀπὸ ντροπή.
Πόσο πρέπει ἀκόμα νὰ μαθητεύσω
γιὰ νὰ τολμῶ νὰ Σὲ βλέπω σὲ κάθε βήμα μου,
σὲ κάθε πλάσμα Σου, σὲ κάθε στιγμή μου.
Χρόνια περπατῶ μαζί Σου πρὸς τὴν Ἑμμαοὺς
καὶ δὲν κατάλαβα τὴ Ἅγια σου φωνή,
δὲν γεύθηκα τὴν καλὴ ἀλλοίωση τῆς χάριτός Σου.
Δὲν ἄνοιξες τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου
νὰ γνωρίζω ὅτι δὲν περπατῶ μόνος στὴ ζωή,
ὅτι Σὺ παντοτινὰ μὲ συνοδεύεις,
καὶ νὰ σὲ ἱκετεύσω μαζί μὲ τὸ Λουκᾶ καὶ τὸν Κλεόπα:
«Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, Κύριε»!
Στέλιο μου, οἱ λίγες στιγμὲς ποὺ ἔμεινα δίπλα σου,
ἦταν στιγμὲς ἐξετάσεων γιὰ τὸ πτυχίο τῆς γνώσεως,
τὸ πτυχίο μὲ τὰ ἀνεξίτηλα γράμματα τῆς μόνιμης αὐτάρκειας,
τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας.
Ἡ ἀναπνοή σου μὲ τὸν ἀναπνευστήρα
ἦταν ἀναπνοὴ Χριστοῦ
καὶ μὲ κάθε ἀνάσα σου
ἐνιωθα νὰ μοῦλῃς τὸ τοῦ Παύλου:
«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ. Ζῇ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστός».
Τὸ δακτυλάκι σου,
αὐτὸ ποὺ μπορεῖς μόνο νὰ κινεῖς καὶ νὰ συνθέτεις
τὰ μουσικά σου, ἀριστουργήματα,
τὶς οὐράνιες μελωδίες σου,
αὐτὲς ποὺ εὐφραίνουν τὴν ψυχὴ καὶ τ' αὐτιά μας,
ἐνιωθα ὅτι εἶναι δακτυλάκι ποὺ κινεῖ ἡ θεία χάρις,
«ἢ πάντοτε τὰ ἀσθενεῖ θεραπεύουσα

καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα».
Καὶ ὁ περίγυρός σου,
μιὰ εὐλογημένη ὁμάδα ἐργασίας,
μιὰ ὁμάδα ἐθελοντικῆς προσφορᾶς,
μιὰ ὁμάδα ἀγάπης,
ποὺ δὲν θησαυρίζει στὴ γῆ, ἀλλὰ στὸν οὐρανό.
Λίγες στιγμὲς κοντά σου, Στέλιο μου, πόσα μὲ δίδαξαν!
Σ' εὐχαριστῶ καὶ δοξολογία ἀναπέμπω στὸν Κύριό μας,
ποὺ δὲν μὲ ἄφησε ἀμαθῆ,
ἀλλὰ ἐπέτρεψε νὰ σὲ γνωρίσω, ἔστω καὶ ἄργά,
καὶ νὰ φωνάξω αὐτὸ
ποὺ μέσα ἀπὸ τὸν ἀναπνευστήρα σου μᾶς φωνάζεις:
«Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτήρ μου τίνα φοβηθήσομαι,
Κύριος ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς μου,
ἀπὸ τίνος δειλιάσω;»